Ч. 25 (13.264). Львів, субота 4. лютого 1933. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

У країні непевних настроїв.

Гор. Шлеськ — його „гаразди" і сензації.

Новий Рік довелось мені знову зустрічати в країні вугілля і заліза. Численні гудки копалень, дзвони з усіх костелів і якісь далекі стріли прощали там старий рік та сповіщали, що старе лихо минулось, а нове надходить. На головній артерії Катовиць, на вулиці 3. мая, метушилось людське муравище, крикливе, веселе і... пяне. Традиційне „прозіт ной-яр!" (тут і там тільки „досеґо року") неслось луною поміж ряди камяниць, ґротескові жарти, що не все мали риси джентельменства, розсмішували юрбу, яка плила в обі сторони вулиці, шукаючи здебільша відповідного льокалю для забави.

Зі справжнім „ґальґенгумором", з гумором людей засуджених на шибеничний шнур, стрічали „шльонзаки" перші години нового року. Заливали хробака — непевні, що їм дасть „завтра". Заливали його вином по каварнях (це „гай кляйф"), а плебс на вулиці „чистою", випиваючи монопольку просто із фляшок...

*

Новорічний шум вуличної юрби і забава при столиках ґалянтних каварень — це тільки фраґмент з життя на Шлеську, **з життя назагал дуже невеселого, важкого.**

Звязане з долею і недолею тяжкого промислу, який зіпає ще тільки завдяки „штучному віддиханню (радян. замовлення, тощо) — це життя Шлеська проходить під знаком страшного безробіття і очікування ще більшої господарської, а то й політичної катастрофи. Вже в купе міжнародного поїзду, коли цей минув Щакову і мій випадковий товариш з дороги, інжинір-поляк, перейшов у розмові на тему шлеських відносин, довелось мені почути: „боюсь, що робітництво готове врешті знищити копальні, а з тим і свої зарстати праці..." Такі і подібні побоювання почув я ще нераз і не двічі. Бо зле, дуже зле є на Шлеську...

У самих Вел. Катовицях на 127.507 мешканців було в грудні м. р. 12.267 офіціяльно зареєстрованих безробітних, не вчисляючи їхніх родин. Разом із жінками і дітьми цю цифру можна заокруглити на 60 тисяч, тобто **майже половина загальної суми мешканців міста!** Чи не жахлива цифра? Не тільки, що нема надії пустити в рух таких велитнів як копальня Фердинанд чи Клеофас, або гута Марта, де царить цвинтарна тиша. Ще трохи і погаснуть димарі та стихнуть машини тих підприємств, що сьогодні ще сяк-так працюють. Їхні власники не перестають атакувати інстанції, що стоїть на сторожі тутешніх демобілізаційних законів, вимагаючи дозволу на дальші редукції робітників або платень, на т. зв. турнусові себто примусові, безплатні відпустки, ба навіть на „часове" припинення праць, тобто викинення нових робітничих мас на вулицю без кусника хліба.

*

Характеристичним явищем тамошнього життя були і ще частинно є **„біда-шахти"** (беташибн), де безробітні добувають вугілля на власний риск, самовільно і продають на власний рахунок. Примітивний спосіб цього добування (нагадує криницю з валком і ведром) спричинило досі 26 смертних випадків, що на 100 тисяч тон добутого вугілля дає відсоток неімовірно високий. Влада довгий час не вважала доцільним радикально покласти край цій своєрідній самопомочі безробітних, що нехтували право власности і всі приписи дотично експльоатації вугілля. Вправді від серпня до кінця грудня з доручення Вищого Гірничого Уряду висаджено в воздух велику масу нелеґальних шахт (досить згадати, що на самому терені копальні „Аґнешка" у Велновцу розстріляли біля 600 біда-шахт!), а дальше сконфіскували 1.249 фір і 9 залізничих ваґонів, що походили з нелеґальної експльоатації, — проте всі ці заходи були мало-рішучі і виправдані тільки нещасливими випадками. (Проти цього нерічевого арґументу застерегалась голосно тутешня „Газета Роботнича").

Страшна нужда безробітних примушувала і примушує владу назагал потурати твореню своєрідних варстатів праці і джерел заробітку і ви кожного дня в Катовицях біля торговиці стрічаєте ряд ручних візків і возів запряжених одним конем, повних вугілля з біда-шахт. Вам пропонують купити це вугілля по ціні майже на половину меншій ніж та, що її жадають у копальні, а втричі меншій, ніж у Львові. Кажуть, що всі пивниці Заленжа (передмістя Катовиць) заповнені біда-шахтярським вугіллям, що його призначено на продаж і влада не може його сконфіскувати.

Просто як гумореска звучить подвиг маґістрату, що недавно — рахуючись з фактом стнування нелеґальщини — поставив на дорозі столик і урядовця та стягав від кожної фіри вугілля з біда-шахт одного золотого „податку". Годі було злегковажити доходовість з такого підприємства безробітних, в якому (був час) працювало вже 12 тисяч робітників на 2.300 шахтах (очевидно на терені цілого Шлеська!).

*

Коли ви читаєте шлеську польську пресу, то вас застановляє спільний фронт усіх, навіть завзято ворогуючих зі собою ґазет проти капітанів тяжкого промислу. Не можна заперечити хитрости цього спільного фронту. Мета: переконати робітника, що його ворогом є передовсім всякі Балестреми, Фріддендери, Флікки, Плеси і т. і. тобто німці, що через зручну організацію тяжкого промислу („шахтельсистем") **боронять передовсім інтересів німецького Шлеська,** спрямовують туди важніші замовлення, підкопують нарошно варстати праці на польському Шлеську з політичних мотивів і спричинюють — мовляв — безробіття.

Хоч жадоба гроша і заробітків є часто міцніша, ніж почування патріотизму — це преґарно доказують нам хочби свіжі сензаційні ревеляції „Польонії" про деяких польських діячів і податково-кредитові трудноші князя Плеса,— проте на Шлеську не бракує робітників, що не зважаючи на їхню нужду і безробіття віддані польській справі і вірять усім смертним гріхам німців. **Дві душі — німецьку і польську — мають без мала всі уроженці Шлеська** і затримали їх, дарма, що їхня вузька батьківщина відсвяткувала вже десятиліття приналежности до польської держави. Не хочемо обезцінювати поступів польонізації, чи точніше віднімчування Шлеська, але годі не бути обєктивним і не добачувати, що польонізація є все ще досить поверховна.

Правда через ті національні конфлікти важко змірити температуру патріотизму тутешніх німців. Німецька течія на Шлеську і взагалі в західній Польщі, нагадує ріку, що пливе під землею, то знов випливає наверх, маніфестує свою ширину і глибину, аби відтак знову десь щезнути під землею, залишаючи на горі лиш мокляк, як ознаку трудности терену. Цікава з цього приводу була в грудні м. р. полеміка „Дойтше Рундшав" з Бидґощі з варшавським дописувачем ессенської „Національцайтунґ", який критикував політичну кволість німців у Польщі, порівнюючи її з активністю українців. Хоч полеміст з Бидґощі висунув поважні арґументи, то назагал не побив згаданого дописувача. Бо фактів національного хамелеонства німців у Польщі, їхньої пасивности і віри в допомогу Німеччини (особливо Гітлера) є таки справді багато.

*

Як один з нечисленних осягів Катовиць з останніх літ згадала на днях „Польонія" другий щодо висоти в Польщі **хмародер** при вул. Зеленій, де міститимуться небавком бюра скарбового уряду. Тим хмародером гордяться тепер Катовиці, так, як і трьома новими костелами (монументальна катедра, що саме її будують, — військовий костел при вул. Коперника і костел біля ратуша в Боґуціцах, на передмістю Катовиць). Не зважаючи на величезну релігійність тутешніх мас, яка здержує їх від суспільного радикалізму і мішає карти комуністам, **факт будови аж трьох костелів у сучасній руїні не дуже подобається безробітним.**

Та найновіша сензація Катовиць — це **універсальні крамниці** з однородними цінами на зразок американських маґазинів. Там можете і зодягнутись і закусити і купити все, що важніше для людини. Все можна оглянути без примусу купна, на всьому є ціни і то дуже доступні і тому туди переваюються цілий день маси народу і обороти власників доволі поважні.

*

Для Польщі Шлеськ є неоціненим скарбом але **теж і джерелом великих турбот.** Кріза готовить там підходячий ґрунт для пронімецьких настроїв, **для гітлеризму** (який доречі — має там багато симпатиків). Шлеські маси — дарма, що завдяки циркуляційним картам знайомі з життям по той бік політичного кордону, — живуть споминами передвоєнного добробуту, думають під цим оглядом катеґоріями далекими від справжнього життя і обставин. У цьому консерватизмі скривається одна з поважніших небезпек для нової Польщі на тамошньому терені, особливо тепер, коли Гітлер прийшов до влади. Загальне тут переконання, що Німеччина більше піклується важким промислом і робітництвом.

В. Север.

Інтервенція Українського Клюбу

у міністра внутрішніх справ.

У середу дня 1. лютого ц. р. інтервеніювали у міністра внутрішніх справ Перацького: голова Клюбу д-р Дмитро Левицький, сен. Юліян Павликовський і пос. Остап Луцький. Предметом інтервенції були слідуючі справи: 1) виконавчий розпорядок до закону з дня 27. жовтня 1932 р. про товариства і 2) відповідь міністра внутрішніх справ на інтерпеляцію в справі опечатування українських кооператив на північно-західних землях. Конференція тривала майже 2 години. Міністр Перацький заявив, що від надзору адміністраційної влади буде звільнена інструкторська і пропаґандистична діяльність кооператив, яка буде мати на увазі господарське, а не загально-освітнє завдання кооперації, та що в цій справі появиться небаром окремий виконавчий розпорядок до закону про товариства. В справі масового опечатування українських кооператив на північно-західних землях, міністр заявив, що уряд не має наміру усувати Ревізійного Союзу Українських Кооператив з тих земель, що всі подані йому до відома безпідставні опечатання він особисто провірить і зарядить річеве полагодження внесених жалоб, та що влада буде противставитись іствуванню кооператив тільки в тім випадку, коли їх діяльність матиме безсумнівний **політичний протидержавний характер.**

Що діється в Німеччині.

РАЙХСТАҐ РОЗВЯЗАНИЙ.

Президент Гінденбурґ розвязав 1. ц. м. вечером райхстаґ на внесення уряду Гітлера. Нові вибори призначені на 5. березня ц. р. Розвязаний теж пруський сойм. Причиною розвязання було те, що переговори кабінету Гітлера з провідниками центрум щодо співділання розбилися. При нових виборах до райхстаґу новий уряд надіється здобути парляментарну більшість.

ЕНУНЦІЯЦІЯ ГІТЛЕРА

Пізним вечором 1. ц. м. канцлер Гітлер виголосив крізь радіо поклик до німецького народу, вияснюючи причину розвязання райхстаґу та зясовуючи програму уряду. Він висловив признання для през. Гінденбурґа за уможливлення повстання уряду національної концентрації й перейшовши до комуністичного табору, заповів гостру боротьбу не тільки з комуністами, але й зі всіми прихильниками марксизму; бо голошену ними клясову боротьбу уважає національним злочином. Гітлер заповів 4-літній господарський плян, що має розвязати рільниче питання, усунути безробіття й завести загальний добробут. В політиці буде прямувати до цілковитого зрівнання Німеччини з іншими державами. Про ревізію мирових трактатів не згадав ні словом.

БОРОТЬБА НА НОЖІ І РЕВОЛЬВЕРИ.

Хвиля кривавих заворушень охопила всі більші осередки Німеччини. В Гамбурзі біля Дуйсбурґа між членами соціялістичного походу і поліцією прийшло до бійки. Демонстранти хотіли увільнити арештованих за опір гітлерівській владі. Поліція дала сальву до демонстрантів, убиваючи 4 особи й ранячи кількадесятьох.

В Любеці група штурмівців напала на самохід соціялістичного посла Лебера. В часі бійки на ножі згинув один гітлерівець.

В Гамбурзі гітлерівці застрілили одного соціяліста. Згинув теж один зі штальгельму. Про акт політичного терору повідомляють з Еґенфельду в Баварії, де вбили одного купця й підпалили його дім.

В Кольонії комуністи орґанізують напади на харчеві склади. На стінах домів появилися написи зі зазивом до ґенерального страйку.

Справа українського університету.

Чи український університет у Польщі правно істнує? — Закон з 1922 року про обовязок оснувати університет до 2-ох літ. — Спільний фронт НД., ББ. і ХД. — Ксьондз-посол „боїться“ за спокій у Львові. — Півофіціяльна заява: справа українського університету є справою політичною. — Де ділися українські катедри у львівському університеті? — Ситуація української молоді. — Було погано — буде ще гірше. — Проти нового законопроекту.

(Дискусія на освітній комісії сойму).

При другій статті голосного нині законопроекту про новий устрій високих шкіл вичислено 12 польських високих шкіл. Посол *Великанович* поставив запит, чому не названо у тому законопроекті українського університету, та зголосив відповідну поправку. Сьогодні вивязалася над цею поправкою поважна дискусія. Внескодавець виходив з заложення, що український університет на основі закону з р. 1922. правно істнує, а винуваті польські чинники, що не сфіналізували власної постанови до двох літ, себто до 1924 р., так, як це передбачує закон. Пос. Великанович зазначив, що оснування українського університету не вважає ніякою ласкою і що не вважає за вказане навіть давати спеціяльної арґументації щодо того українського права.

Відповідало йому пятьох польських промовців: від ендеків промовляв проф. пос. *Комарніцький* і проф. пос. *Ст. Стронський*. Перший заявився проти внесення пос. Великановича з формальних причин, тому, що закон вичислює тільки істнуючі і чинні школи. Зате пос. Стронський зупинився довше над справою українського університету. Він заявив, що зовсім не дивується, що пос. Великанович порушив справу українського університету саме при вирішуванні університетського законопроекту, а навпаки дивувало би його, якби п. В. цього не зробив. Ставляє дві тези, які промовляють за відкиненням поправки. Формальну причину, щоби помістити в законі лише істнуючі школи, оправдує тим, що Академії Мистецтва у Варшаві не поміщено в списку тому, що вона не має всіх вимог, потрібних для признання її високою школою, хоча такою школою є і всі дані до права високої школи має. Тимбільше не можна до списку вчисляти школи, яка правно ще не істнує. Дальше друга теза, яка промовляє проти поправки є правної натури. Закон про воєвідську самоуправу з р. 1922 має дві статті, в яких говориться про оснування українського університету (проф. Стронський перед словом „український“ каже ще „руський“). Ст. 24. заповідає, що у законодатній дорозі має бути заснований український університет, а ст. 26. говорить, що самоуправний закон, отже й університет має бути реалізований впродовж 2-х літ. Обі статті не стверджують істнування українського університету, а лише заповідають потребу заснувати його. „Не винувате польське громадянство чи польський уряд, що українська суспільність в 1922 р. відмовилася від переговорів у справі воєвідської самоуправи та в справі університету, а також, бойкотуючи вибори, не дала своїх представників до законодатних польських установ“.

Третій промовець кс. проф. *Шидельський* (ХД, чи радше ББ) заявився теж проти поправки пос. Великановича, підкреслюючи зокрема своє неґативне становище до справи оснування українського університету у Львові. Він ствердив, що професори львівського університету, а також і польське громадянство (?) Східної Галичини протиставиться цьому від довших літ. Уважає, що одним з мотивів, які промовляє проти Львова, є також те, що поведінка української академічної молоді (?!) дає підставу до остраху, що був би нарушений публичний спокій (?!), якби у Львові істнував український університет. Пригадує, наче би уряд хотів творити українські катедри при ріжних польських університетах (?!), але саме український табор це утруднював (?!).

Четвертий промовець, представник Клюбу ППС *пос. Пйотровський* висловився перший за внесенням пос. Великановича. При цій нагоді виголосив довшу заяву, що в інтересі польської держави повинно бути справедливе відношення до українського народу та признавання всіх його справжніх потреб, а в цьому й потреби українського університету. На його думку український університет і то саме у Львові повинен бути оснований не лише з мотивів річевих, які подають українці, але також і з престіжових мотивів Польщі. Не нарікаймо, каже промовець, на чехів, що вони втримують українські високі школи і цим підривають симпатії українського народу Польщі, а стараймося ці арґументи усунути позитивними методами, даючи ще кращі умовини українській культурі. Промовець розправляється з табором ББ, який деклямує про рівність всіх громадян і справедливість супроти національних меншин, але на ділі поводиться гірше, ніж ендецький табор.

Проти поправки заявився також пос. проф. *Чума* (ББ) референт, якого заява має також офіціяльний характер. Він сказав, що є противний тому, щоби таку важну справу, *яка має в першій мірі далекойдуче політичне значіння* вирішувати зараз на освітній комісії. Рівнож з формальних причин заявляється проти поправки пос. Великановича.

Усім тим промовцям відповів пос. Великанович. М. ін., щодо твердження проф. Стронського, наче українці повинні були в р. 1922. повести переговори з польськими офіціяльними кругами, пос. Великанович пригадав, що рік 1932

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 4. ЛЮТОГО 1933.

ОСИП ЗАЛЕСЬКИЙ.

35-ліття „Станиславівського Бояна“.

В суботу 4. лютого ц. р. святкує товариство „Станиславівський Боян“ 35-ліття свого істнування ювилейним концертом при співучасти „Львівського Бояна“, місцевого мужеського хору „Думка“ та делеґатів інших „Боянів“. Коли зважити, що співацькі товариства відіграли в минулому столітті не тільки ролю піонірів відродження хорального чи загалом музичного мистецтва але рівночасно були також осередками національно-культурного відродження, то під цим кутом мусимо оцінювати і їх працю. „Бояни“ були також першими зорґанізованими співацькими товариствами, які плекали рідну пісню, побуджували до творчости галицьких українських композиторів та популяризували їхні твори, а крім цього творили й інструментальні гуртки і давали первопочини для наших музичних шкіл.

„Станиславівський Боян“ був четвертим з черги „Бояном“ на Галицькій Землі (львівський і перемиський основані в 1891 р., коломийський у 1895 р.), а повстав із музичного кружка при касиновім товаристві „Руська Бесіда“ завдяки тодішнім мельоманам Р. Зарицькому й І. Біликовському. Вони скликали на Йордан 1896 р. кільканадцятьох співаків і співачок та оснували музичний кружок при названій уже „Бесіді“ і цей кружок 16. червня 1896 р. переміпили на статутове товариство „Станиславівський Боян“. (Тому цей рік є вже 37-им роком діяльности „Стан. Бояна“). Першим головою вибрали збори Ромуальда Зарицького, а диригентами Івана Біликовського й Евгена Якубовича. Цих трьох людей, а пізніше ще Денис Січинський, були будівничими „Стан. Бояна“ і їм завдячує товариство свій розвій, а громадянство цей культурний дорібок, яким „Стан. Боян“ міг довгі роки хвалитися.

Р. Зарицький, енерґійний орґанізатор, був перших 5 літ головою Товариства (до 1901 р.), Іван Біликовський, відомий тоді композитор, був диригентом „Бояна“ та робітником на музичному полі Станиславівщини в роках 1884—1898. Їм помагав меткий Евген Якубович, що перед кількома роками помер в Америці.

„Стан. Боян“ був одним з кращих хорів Галичини і йому присилали свої твори тодішні композитори, як Сидір Воробкевич, о. Віктор Матюк, о. Микола Кумановський, Філярет Колесса, о. Й. Кишакевич, о. О. Нижанковський і інші. (Декотрих композиторів іменувало Товариство своїми почесними членами). Тут працював Денис Січинський як диригент, тут творив і виконував він свої твори. При помочі Е. Якубовича оснував він першу музичну школу під фірмою „Стан. Бояна“ в 1902 р. і ця школа, маючи свою традицію віджила кілька разів, аж у році 1921 перетворилася на філію Музичного Інституту ім. М. Лисенка.

В 1902 р. „Стан. Боян“ почав свою видавничу діяльність і видав 22 випуски Музичної Бібліотеки, в якій вийшли твори Вербицького, Воробкевича, Кишакевича, Нижанковського, Лисенка, Січинського й інших композиторів. Деякі випуски, як хори Воробкевича, симфонія Вербицького, або сольоспіви Лисенка видані зовсім гарно, навіть краще, як деякі теперішні нотні видання.

Ця перша доба в історії „Станиславівського Бояна“ була найкраща та найплодовитша. По смерти Січинського диригентами були між іншим проф. Безкоровайний (до війни) та проф. Смолинський. За його диригентури, головно в рр. 1920—22, „Стан. Боян“ піднісся на якийсь час і під оглядом скількости членів і під оглядом артистичної праці (концерт з ораторії Мендельсона „Христос“, концерт з творів Бортнянського). Опісля прийшов час загальної апатії у членів, часті зміни диригентів та загальний занепад культурних поривів станиславівців. Щойно в оставніх роках нові диригенти, як проф. Барвінський та Недільський, а головно секретар Т-ва д-р Кутинський, меткий орґанізатор, вспіли влити нового духа в старий орґанізм „Стан. Бояна“. Їх теперішня праця дає запоруку цілковитого відродження Товариства.

Треба при кінці згадати, що „Стан. Боян“ має гарну музичну бібліотеку, в якій находиться багато рукописів наших композиторів. Крім українських творів є в бібліотеці також богатий відділ чужих хоральних творів (польських, чеських та німецьких), які подарував Т-ву колишній його симпатик барон Ромашкан, бувший голова Товариства Приятелів Музики у Станиславові і композитор.

Коли поглянемо на 36-літню діяльність „Станиславівського Бояна“, то побачимо, що його праця не кінчилася тільки на Станиславові й околиці (часті поїздки в околичні села і міста), але мала також свій добрий вплив на цілу Галицьку Землю й сусідну Буковину.

Станиславів, 27. I. 1933.

попереджував рік 1923. Відомо п. професорові, що правний стан прилучення українських земель до Польщі наступив щойно пів року пізніше, по соймових виборах, а здається ніхто з присутніх не схоче недоцінити деяких історичних моментів, які має кожний нарід. У цьому випадку українські політичні круги не могли взяти на себе відповідальности перед історією за заломання лінії, що казала ждати на вирішення справи державної приналежности Східної Галичини у міжнародньому масштабі. На промову проф. кс. Шидельського ствердив п. В. тільки одно: арґументи професора львівського університету, наче українська молодь дає йому „підставу" до якогось „остраху" на випадок оснування українського університету у Львові, — є зовсім нестійні. Зрозуміла річ, що українська молодь поруч з наукою має також право цікавитися громадянським життям і долею свого народу. Здається, що це одинока причина, яку має на думці кс. Шидельський, але ми її не позбудемося навіть за ціну українського університету. „Мушу завважити, що під нинішню пору польська молодь дає значно більше причин до остраху за публичний спокій у Львові, ніж українська".

Послові Пйотровському дякує пос. Великанович за його справедливе становище.

Щож торкається суті нового законопроєкту про устрій високих шкіл у Польщі, то пос. Великанович не входив ближче в розгляд поодиноких статтей. Він забрав у цій справі голос окремо та ствердив, що уряд взагалі не бере під найменшу увагу високошкільної української потреби. 2.500 українських студентів в межах Польщі і майже друге стільки поза її границями не має рідної високої школи. Мало того: скасовано 8 катедр з українською викладовою мовою у львівському університеті. Опозиція бореться проти нового закону, який дає право міністрові свобідно розпоряджати катедрами. Однак коли мова йде про українські катедри, то ніхто не дивиться ані на старий ані на новий закон, ніхто не рахується з правом, а має одну ціль, аби тільки нас позбавити права посідання. Нині такий стан, що нема ні одної катедри науки української мови і дійде до того, що в середніх школах не буде кому того предмету викладати. Вправді один професор на львівському університеті викладає про українську літературу, але він сам поляк і виклад має в польській мові; не було теж ані одного року, щоби в матеріялі викладу посунувся той професор дальше як до XV. ст., трактуючи цей предмет лише як частину славянських мов.

Не може істнувати ніякий гірший закон, щоби наших студентів гірше трактувати, як до цієї пори у Львові. Відношення більшости професорів університету та фахових львівських високих шкіл до наших студентів оперте виключно на політичному підложу. Наші студенти навіть не можуть без труднощів закладати наукові гуртки. Нпр. ректор Ґерстман відмовив дозволу студентам математично-природничого факультету оснувати науковий кружок, а поставив умовину, щоби слово „український" заступити словом „руський". Цю боротьбу з термінольоґією „український" на терені Галичини ведуть майже всі офіціяльні чинники. Промовець підніс, що турок може себе називати турком, готентот — готентотом, але не сміє українець в розумінню найвищої шкільної маґістратури називати себе українцем. При розділі стипендій не беруть в належній мірі під увагу наших студентів; на ветеринарії цього року не одержав ані один студент-українець державної стипендії, а на математично-природничім факультеті на 47 признаних стипендій тільки 3 дістало українці. Не признають нашим студентам полекшей при платенні шкільних оплат. Є факультети, де на 120 звільнених були тільки 2 українці.

Наші студенти вплачують по 20 зол. на т. зв. „студентську поміч", але вся та допомога йде на рахунок польської студентської орґанізації. Нашим студентам роблять труднощі при вступі до семинарій (гуманістичний відділ), забороняють на габльотках давати оповістки в українській мові, а зараз шиканують навіть при іспитах тільки зате, що студентом є українець. Нема українського університету, а до польських шкіл не допускають. На медичний факультет в мин. році прийнято 2-ох українців, а на 1932-33 прийнято ледви 8. На ветеринарії ще в р. 1927-28 було нових 40 студентів, але у 1931-32 р. вже лише 9 українців, а в 1932-33 р. тільки сім на загальну скількість 150 свіжо прийнятих. Українські студенти не могли користуватися автономічними правами львівського університету, а новий закон цього положення не поправляє. Українське громадянство має досвід, що скільки разів уряд приходить з новими проєктами, стільки разів ці проєкти ще дужче погіршують наше положення. Тому будемо голосувати проти нового законопроєкту.

——о——

Безпосередні вісти з Радянської України

До Ню Йорку приїхав недавно з Радянщини один свідомий українець, що перебував довгий час в Америці і відвідав свою рідню на Україні. В доповненні до недавно поданих вістей, зреферованих б. британським послом Ренні Смітом, оповідає цей громадянин м. ін. таке:

Нужда між селянами на Україні далеко гірша, ніж на Московщині. В однім селі вимерло мин. року біля тисячі людей. Ті, що остали в живих, не мають надії вдержатися довго при житті. Не жебрають уже хліба, бо його не дістануть, але хоч бурака або кусник гарбуза, тощо. Ноги людям попухли з голоду і де далі вони вже не будуть могти волочити їх за собою. Коли хто дістане яку кістку, то другі дивляться на такого „щасливця" вовком і готові кожної хвилі на нього кинутися.

На запит, яка властиво причина такої господарки комісарів, приїжий відповів: Це плянове винищування України. Між вищими комісарами багато жидів і синів бувших поміщиків, то вони зовсім явно мстяться на українських селянах за те, що ті колись ворожо відносились до жидів, а в часі революції відобрали землю поміщикам. На одних зборах отверто дядьки сказали це комісарам, а ті ось що відповіли: „Ви нам перше не давали навіть вікном утікати, а ми вам даємо нагоду тікати дверми".

Оповідач є того погляду, що теперішній стан не має ніякого прирівнання в цілій історії людства. Це така неволя, з якої нема виходу звичайним способом. До бунту проти добре зорушеної й годованої червоної армії ніхто не має сил. Мусить хіба прийти якийсь катаклізм. Щоби рахувати на якесь милосердя зі сторони московських володарів, про це нема мови. Українці — це переважно селяни. А комісарам селяни зовсім непотрібні. Для них потрібна хіба міська молодь, яка може обслугувати машини. Бо лише машинами хочуть господарити комісарі. А тому, що селяни до обслуги машин не надаються, то треба їх винищити голодом. І тому винищують комісарі голодом Україну згідно з їхніми плянами.

Зміст неістнуючої книжки.

Таємнича історія статтей „Нового Часу" та бро шури преосв. еп. Хомишина.

У кількох останніх числах „Новий Час" приніс обширний зміст нової брошури станиславівського владики, преосв. епископа Ґр. Хомишина. Тієї брошури ми до редакції не отримали, а проте були рішені про неї написати, спираючись на змісті „Нового Часу". Ми ніяк не могли погодитися з підходом владики до деяких справ українського політичного й культурного життя та їх оцінки, і хотіли ширше висловити і наші застереження, тим більше, що польська преса підхопила статті „Нов. Часу", як якусь нову політичну сензацію.

Аж ось в останньому числі „Нової Зорі" (з 2. ц. м.), орґану о. еп. Хомишина, находимо на першому місці справді сензаційну заяву, що „тої брошури ще не видано" і що „Новий Час" „оповістив те, чого ще нема". „Чи те, що „Н. Час" оповіщує (читаємо в „Н. Зорі") буде годитися з тим, що вийде, побачимо, коли вийде брошура. Не хочемо входити в те, яким способом редакція „Н. Часу" найшлася в посіданні юридично ще не істнуючої брошури і як це назвати".

Очевидно, що після такої заяви важко нам входити в аналізу поглядів, за які автор ані видавець не бере ще відповідальности. Яким матеріялом орудував „Новий Час" — це нас не торкається.

З життя наших товариств.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА.

Загальні Збори У. Л. Т. відбулися дня 28. І. при участи 52 лікарів, себто 2/3 львівських членів Т-ва (з поза Львова не було нікого). Голова, д-р Подолинський, відкрив збори теплою згадкою про померших 3-ох членів т-ва: д-ра В. Дроздовського, Ос. Гуру й П. Шепченка, якого вдова передала т-ву гарну бібліотеку Покійника. Зі звіту Виділу довідалися присутні, що в діловому році прибуло до т-ва нових 30 членів так, що т-во нараховує тепер 249 членів, а поза т-вом є ще коло 70 лікарів, які не вважають своїм обовязком стати членами одинокої української лікарської станової організації. Спроби приєднання до т-ва також і лікарів ветеринарії, які по статуті можуть бути членами У. Л. Т. не довели до успіху. На тижневих сходинах у домівці Т-ва виголошено впродовж року 29 відчитів, рефератів і звітів. Бібліотека Т-ва побільшилася в мин. році до 454 творів у 537 томах. Виділ Т-ва робив підготування до скликання анкети всіх товариств і установ, зацікавлених працею над суспільною опікою. На ту тему виголошено кілька рефератів, з яких один (д-ра Філяса) був друкований у „Ділі". Анкета має бути скликана впродовж місяця лютого. Дальше вибрано комісію для підготовки чергового Зїзду українських природників і лікарів, що має відбутися 6. і 7. травня ц. р. У. Л. Т. приступило також у члени Т-ва Прихильників УГА. в Подебрадах з річною вкладкою 10 долярів. У мин. році розпочала свою діяльність кооператива, на уділах по 100 зол. „Лікарська Самопоміч", якої головна ціль — придбати фонди на будову власного дому. На жаль кооператива досі має лише 35 членів. Щоб уможливити Товаришам з провінції брати участь у сходинах, переложив їх Виділ із пятниці на суботу.

Після вислову абсолюторії вибрано новий Виділ, що уконституувався в такому складі: **д-р Т. Бурачинський** голова, **д-р О. Подолинський** заст. голови, **д-р Ю. Кордюк** писар, **д-р В. Кашубинський** скарбник, **д-р Л. Максимонько** бібліотекар, **д-р С. Коренцівна** господиня, а заступниками: **д-р Любчак і д-р Лотович.** Членами Рев. Комісії стали: **д-р Я. Криштальська, д-р М. Музика і д-р В. Щуровський.** Опісля вибрано редакційну комісію „Лікарського Вісника", що має відтепер появлятися правильно раз на чверть року, у такому складі: **д-р Бурачинський, д-р Кархут, д-р Кордюк, д-р Матюшенко, д-р Музика й д-р Подолинський.** Передплату Вісника назначено 8 зол. річно.

Нововибраний Виділ звертається до всіх ПП. Тов. Лікарів зі зазивом правильним вплачуванням вкладок і передплати уможливити правильну появу Лік. Вісника, взяти греміяльну участь у зїзді лікарів, а лікарів, що стоять поза товариством, у тім також ПП. лікарів ветеринарії запрошує до впису у члени свого станового товариства.

За Виділ У. Л. Т.

Д-р Ю. Кордюк, писар. **Д-р Тит Бурачинський,** голова.

Уряд зданий на ласку соціялістів.

Як повідомляють з Парижа, досі ніодна парляментарна фракція не заявилася виразно проти уряду Далядіє, однак політичні кола не ворожать довгого віку новому кабінетові. Доля його залежить від нового бюджетового пляну, який виладжує новий міністр фінансів. Уряд хоче злагіднити невдоволення урядовців і інвалідів з причини високої обнижки платень, яка довела передількома місяцями до демонстрацій.

Льондонський „Таймс" стверджує, що кабінет Далядієра зданий на ласку соціялістів. Можливе, що соціялісти будуть якийсь час толерувати той уряд, щоб недопустити до сформування у парляменті більшости з характером більше правицевим. Покликання Гітлера до державної керми й відродження военного духа в Німеччині не будуть без впливу на заграничну політику Далядієра, особливо в справі розброєння.

Протижидівські ексцеси в Букарешті.

На одній з головних вулиць Букарешту група „залізногвардейців" нападала 1. ц. м. вечором на жидів. Між іншими звалили інжиніра Датенкремера на землю і побили по голові залізними палицями. Прохожі перенесли п. непого до поблизької аптики. Напасники хотіли туди теж дістатися, однак не допустила їх поліція. Тимчасом Датенкремера винесли задними дверми.

Голод у Сирії.

З Бейруту повідомляють, що серед людности сирійської округи Джеляблюд панує страшний голод. Мешканці 10-х сіл покинули свої оселі й пішли шукати харчів. Смертність серед голодних селян велика. В одному селі вмерло 60 осіб з голоду. Багато бедуїнських племен переходить границі Трансйорданії. Селяни випродують своє майно за безцін. У звязку з масовим голодом в цілій окрузі Джеляблюд гуляють бандити, грабуючи нещасливих людей.

—o—

Залізничий страйк в Ірляндії.

В північній Ірляндії вибух залізничий страйк, в якому бере участь 7.000 осіб. Страйкарі перетяли телеграфічну й телефонічну злуку між Бельфастом і Дебліном та знищили сиґналізаційні уладження, так що сиґналізація відбувається при помочі хоругoвок і ліхтарень. Поліція пильнує залізничих двірців і паровозів. Залізничу службу виконують добровольці-студенти. До прохрачування міст уживають самоходів.

НОВИНКИ

— **„ЯГІЛКИ“**. Діло, Н. Час, Жін. Доля, Н. Зоря, Нар. Справа, Неділя — пишуть: Найцікавіша точка програми концертів — це традиційні, стилево виведені ягілки. Мила несподіванка, милий ритмічний танок як найкращий балет. Окраса і справдішня атракція кожного свята — без огляду на пору року на сцені й на майдані. Глядачі на всіх виступах були захоплені. Гарне програмове надбання для читалень, шкіл, амат. гуртків, руханк. товариств. Як виводити ягілки, навчить книжка з текстами й нотами на сопран і альт до 65 мельодій під заг. **„ЯГІЛКИ“**. Ціна в книгарнях 2.20 зол. Хто пришле переказом 2.40 зол. до автора д-ра Ол. Бариляка, Львів, Театинська ч. 31, дістане книжку відворотно.

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Насс.** 3-4

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 744-?

— **Першорядна кравецька робітня А. Дуфанця**, Львів Пасаж Миколяша, II. пов., напроти кіна „Утіха“. Власні матеріяли на складі. 1250 6-25

— **Д-р Миронович Антін орд.** у внутрішніх недугах Львів, вул. Жовківська 64, ч. тел. 52-05. Лічення кварцовою лямпою. 1124 12-?

— **Білети** на ювилейний концерт Лисенка продає від 4. ц. м. Союзний Базар. Члени Т-ва мають 50 проц. знижку. 1347

— **Памяти пок. Володимира Барвінського.** У пядесяті роковини смерти основника і першого редактора „Діла“, пок. Володимира Барвінського, відбулося в четвер 2. ц. м. поминальне богослуження в Успенській церкві, що його відправив о. кан. Лопатинський. Служив до Сл. Божої дир. д-р С. Федак. Після Сл. Божої відправили панахиду за Покійного о. кан. Лопатинський і о. радн. Громницький. На поминальному богослуженні крім родини Покійного явилися: редакція „Діла“ (в комплеті), члени Надз. Ради Вид. Спілки „Діло“ д-р Кость Левицький, п. Галібей і інші, радн. Сосновський, радн. дир. Громницький, представники ріжних українських культурно-освітніх та економічних установ і поважне число вірних. Панахида закінчилася збірним відспіванням „Вічної памяти“.

— **Відчит д-ра Свєнціцького з українського письменства.** Т-во наукових викладів ім. Петра Могили починає свої виклади дня 5. лютого, у неділю, відчитом д-ра І. Свєнціцького „Про суспільну ролю українського письменства“ у великій салі Т-ва „Бесіда“ (Народ. Дім) в год. 5. веч.

— **Міщанське Брацтво і Союз власників реальностей** у Львові улаштовують традиційну просфору для своїх членів і запрошених гостей в неділю 5. лютого ц. р. в год. 12. вполудне у власній домівці, вул. Руська ч. 3, I. пов.

— **Промоція.** В університеті у Відні відбулася промоція о. Володимира Левицького на доктора фільософії.

— **Музей Наук. Т-ва ім. Шевченка** у Львові, вул. Чарнецького 24, мав у місяці січні ц. р. 60 катальогових чисел приросту до ч. 23.552 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольоґія 44, етноґрафія 27, побутова старина 4, історичні памятки 3, малюнки 4, рисунки 2, ґрафіка 1, репродукції 1, вилівки 117, альбом репродукцій 1, фотоґрафії 27, монети 6, печатка 1. Жертводавцями були пп.: д-р Барвінський Б., д-р Волошин М., Гладиш Я., Ґела С., дир. Дорошенко В., учит. Демчук Т., д-р Дреґан М., м. Ерделі ЧСВВ., Злочівський С., Ковальчук В., проф. Кіт М., Липка О., дирекція „Маслосоюзу“, Маринович Р., арт. Мороз М., Назарук Р., Ніжанковський Т., інж. Рудакевич С., Сакаль О., учит. Салик, радн. Сопотницький О., Тисович С., Федак Б., Цинкаловський О. Управа Музею складає всім щиру подяку. Виставу „Т-ва прихильників українського мистецтва“ відвідало біля 1000 осіб. — **Управа Музею.**

— **На доживлювання дітей.** Міський комітет для справ безробіття у Львові, секція доживлювання дітей уладжує в днях 5., 6., 7. і 8. лютого ц. р. грошеву і харчеву збірку на доживлювання дітей найбідніших мешканців під гаслом „все для дитини“.

— **„Дивна помилка“.** Під цим заголовком появилася у вчорашнім „Слові Польскім“ така характеристична новинка: „У вчорашнім „Курєрі Львовскім“ появилася замітка про те, що у вівторок вечором вибили шиби в льокалі „Леґіону Молодих“ (організація санаційної молоді — прим. Ред.). Вістка ця була виявом трохи передучасної „Schadenfreude“... Виявилося, що це неправда. Шиби в „Леґіоні“ — як були, так є. Одначе трудно заперечити, що намір вибити шиби істнував у кругах, зближених до „Курєра“ і що редакція його про це знала... Можна навіть догадуватися, звідки вийшла ініціятива... В останній хвилині „героям“ мабуть не стало відваги. Одначе було за пізно, аби стягнути вістку з друку. Дивно тільки, що „Курєр Львовскі“ забув занотувати, що саме у вівторок і то вечором якісь незнані справники вибили шиби в редакції „Курєра“... Може то ті, що мали доручення позбавити шиб „Леґіон Молодих“, помилилися в адресі і зробили це з льокалем „Курєра“?...

— **Хто ходить до ґімназії.** Обчисляють, що загальне число учнів у середніх школах Польщі зменшилось в останніх десятьох роках із 211.153 на 204.192. Цей спадок торкається головно молоді із селянських кол. Зменшилася теж ремісница ґрупа на 36 проц. Зате переважає молодь, що походить із середовища торговельного, урядницького та вільних професій.

— **Ограбили почтовий уряд.** Із Берестя повідомляють, що на почтовий уряд у Висоцьку Литовському напало кількох узброєних бандитів і стероризувавши револьверами урядовців, забрали з каси 1000 зол.

— **За образу релігії.** Окружний суд у Любліні займався справою польського письменника Лєбодовського, що видав збірку своїх віршів п. з. „Червона кров“, в якій допустився образи релігії. Автора засудили на два роки вязниці з припиненням кари на три роки.

— **Страшна пригода** трапилася трьом селянам на Семигороді, що вибралися саньми до Темешвару. По дорозі напало на них стадо вовків, що розідрли коня і кинулися на людей. Два селяни видрапалися на поблизькі дерева а третього захопили вовки й пожерли. Селяни сиділи кілька годин на деревах, облягані вовками, аж надійшла поміч.

— **Радіо на службі поліції.** Французька поліція завела цікаву новину у своїй діяльности, а саме радієву централю, що буде пересилати фотоґрафії проступників і відтиски їхніх пальців до всіх більших міст Франції та до міжнародньої радієвої поліції, а на провінції до менших поліційних станиць радіо-телеграфічним шляхом. Тимсамим стане справнішою стежна служба за проступниками.

— **Все людство несповна розуму.** Головний лікар шпиталю для суспільної гіґієни у Квебек д-р Дельож виголосив у цьому місті цікавий виклад, в якому ствердив між іншими осьщо: „Наш світ збанкротував умово, морально і суспільно. Число хорих на умі у шпиталях цілого світа зростає страшно. На жаль поза мурами шпиталів є далеко більше божевільних. Цілі народи несповна розуму. Всюди видко прояви переслідної манії, а ріжні політичні маняцтва свідчать, що все людство нездужає на умі. Причиною такої збірної недуги є занадто нервове життя, наслідком чого людство звихнулося. Якщо не маємо попасти в загальне божевілля, мусимо обнизити темпо життя і перейти на спокійніший спосіб“.

— **Електричний доляр.** На сходинах „Економетрік Сосаєті“ і економічної секції „Амерікен Асосієйшен фор ди Одвенсмент оф Саєнс“ в Атлентик Сіти, запропонував економіст д-р Джан Піз Нортон впровадити побіч золота ще й „електричну“ валюту. Підставою до обчислення вартости „електричного“ доляра булаб електрична енерґія. Він називавсяб „Доляр Едисона“, а рівнявсяб 40 кільоватним годинам. А кільоватна година, пояснив Нортон, є електрична одиниця, яка є незмінна щодо якости і скількости в цілих Злучених Державах. До того кошти продукції кільоватної години зміняються дуже мало в Зл. Державах на протязі яких 5 літ. З того виходить, що кільоватна година дуже добре надається для монетарних цілей, бо всі умови і так не заключаються на довше як 5 років. Колиб така валюта була заведена, то державна скарбниця видавалаб державні бонди в тій валюті підприємствам, які продукують електрику, а вони пускали би ту валюту в рух. В той спосіб можна би золото вжити до інших цілей. Воно теж уживалосяб далі в міжнародній торговлі.

— **Технократія як новий рай.** Багато тепер пишуть по часописах і книжках про технократію. Є це образ майбутнього життя людини в країні де техніка стоятиме високо. Геролд Лел каже, що в країні технократії не буде служби. Кожний зароблятиме приблизно 20.000 дол. річно. Працюватимуть люди у віці між 25 і 45 роками, і то тільки чотири години денно і 4 дні в тижні, всього 16 годин тижнево. Решта часу буде призначена на приємности. Орґанізація технократії булаб основана на взірцях „Стендард Ойл Компані оф Каліфорнія“.

— **Справлення похибки.** У вчорашній другій з черги статті „Діла“ п. н. **Протиукраїнська політика на Закарпатті“** закралась у кінцевому реченні прикра друкарська похибка, а саме там видруковано: „нам здається, що міністерство ще перевірить справу та **звільниться від**“... А має бути: ...„провірить справу і **звільнившись** від підшептів...“

З опери.

ВЕЛИКИЙ ТЕАТР: *КАРНАВАЛОВИЙ ВЕЧІР.*

Вечір цей складався з одноактової комічної опери Пучінія *„Джіянні Сіккі“*, балетової сцени Йогана Штравса *„Віденські ночі“* (в IV. частях) та одноактової комічної опери Крженека *„Боксер тяжкої ваги або гордість народу“*. Як бачимо, зміст „Карнавалового вечора“ доволі сорокатий і неріднородний, та проте публика провела його незвичайно приємно, а сама вистава пройшла гладко і справно.

Обі опери — це знамениті ґротески і хоч перша має сюжет іще з XIII. століття, а друга наскрізь новочасний, то вони всеж таки держали видців увесь час у напруженні своїми прекомічними ситуаціями. Щодо музики, то вона в обох авторів досконала під оглядом композиторської техніки, богацтва мотивів, свіжости і рафінованости. А музика „Віденських ночей“ Йогана Штравса (ураз з чудовим балетом) надто знана, аби про неї ширше розписуватися.

З виконавців-солістів у першій опері треба відмітити в першу чергу п-ю *М. Сокіл* (Лявретта), що виглядала і співала чудово, а також п. *Ужейка* (Джіянні Сіккі). Всі інші солісти (Вронський, Романовський, Сирочевський, Пловський, Зубик, Сорока, Ліпчинський, Снежек і Филипович, а з пань Ґінґлерівна, Поповичівна і Галінська) вивязалися як слід зі свого завдання. В опері Крженека треба піднести, крім *Ужейка*, спів і гру п-и *Ласовської*, а також Ґінґлерівної, Петера і Сирочевського.

Публика виповнила салю до останнього місця. Дириґував першими двома творами дир. *Должицький*, останнім п. *Антін Рудницький*, під якого рукою орхестра грала справно і з вервою.

І. Н.

З кіна.

КІНО „КАСІНО“: *„ТЕМП“*.

Зворушлива (тим більше, що позбавлена слізливого сентименту) любов батька, пянчуги й картяра, до свого синка, який є добрим духом та опікуном свого великого батька. Фільма має велику вартість хочби тільки завдяки грі малого Жака Купера, який є справді ґеніяльним артистом: його гра настільки безпосередна, що хочеться інколи забувати, що це — кіно й актори. У фільмі — високо емоціонуючі кінні перегони та боксерський меч. Фільма справді гарна й цікава, одна з кращих у цьому сезоні.

КІНО „ПАЛЯС“: *„10% ДЛЯ МЕНЕ“*

Польська фільмова продукція така нещаслива у фільмах „поважних“, у переробці з повістей чи в „оригінальних“ сценаріях, зазнає трохи більшого щастя у фільмах веселих. Безпретенсіональна ґротеска та навіть шарж не вражають так прикро, коли глядачеві згори відомо, що це — не якась трагічна „екзотична“ траґедія, а скромна комедія. Комедія „10% для мене“ є сатирою на підваршавську „колтунерію“ та варшавських дурисвітів. Героєм є відомий гуморист Круковський.

ПРО КРАЖУ ВАТИКАНСЬКИХ ДОКУМЕНТІВ.

ЧІТА ДЕЛЬ ВАТІКАНО, 2. II. ПАТ. „Осерватєре Романо“ рішучо заперечує вістки, що їх подав один бельгійський часопис, а опісля інші европейські часописи, про крадіж документів, що торкаються католицької пропаганди в СРСР, якої то крадіжи допустився нібито священик, що був більшовицьким агентом.

Часопис зазначує, що ця фантастична вістка оббігла вже раз світову пресу, хоч у дещо іншій формі.

З нових книжок.

Перший річник Українського Економічного Бюра у Варшаві з календарем на рік 1933, Видання Української Секції Слов. Т-ва Мистецтва і Культури. Варшава, 1932. ст. 148, вел. 16°.

Про те, що економіка є сьогодні в центрі всіх справ, що під впливом кризи стала вона вже духовою власністю кожні — зайво говорити. Доказом цього між іншим поява такого видавництва, як те, про яке ми вище згадали.

Завдання, яке поставило собі Укр. Екон. Бюро у Варшаві, беручись до видавання своїх річників, — це „опопуляризувати у приступній формі відомости про господарське життя української нації“. (Слово до читачів). З тієї заяви саме мусимо вийти, оцінюючи перший річник нового видавництва.

Треба признати, що видавцям у великій мірі вдалося виконати намічене завдання, так, що їхня книжечка є цінним інформатором для всякого, хто цікавиться статистичними даними про наш нарід, його матеріяльною і духовою культурою (це останнє автори взяли теж під увагу.) Складається на книжечку багатий зміст, в якому редактори (Чехович, Лукасевич, Липа) старалися дати передовсім синтезу нашого господарського життя на східних і західних землях. Що в „Річнику“ віддзеркалюється наша мізерія, наша вбогість, хоч наші землі богаті — це вже не вина його авторів. Вони визбирали богато з того, що малоб засвідчити і про наш стан посідання. Не їх вина, що „національний стан посідання“ далекий, дуже далекий від територіяльного (етнографічного) „стану посідання“, себто від можливостей в царині матеріяльної і духової культури, колиб розвиткові природних даних сприяли свої політичні рамці. Сучасність наша невесела, особливо, коли доводиться оперувати цифрами, які промовляють своєю залізною льогікою про нашу предметовість а не підметовість у господарстві. Тому сумом віє від статейки „Наші здобутки і наші втрати“, хоч автор бадьоро підкреслює всі наші здобутки і згадує про духа експансії української нації, її прокинені економічно-господарські амбіції.

Трудно в короткій замітці зазначити все, що вміщає в собі ця невелика обємом, але багата змістом книжка. Циферні ілюстрації тексту роблять подекуди вражіння ревеляцій навіть на людей, що пильно слідкують за динамікою нашого національного життя. Рука редакторів злідна як у доборі так і в укладі матеріялу. Очевидно — тут і там трапляються пропуски, недогляди та недокладности, при чому й редакційні уваги не завжди є слушні. (Нпр. про духовенство, мовляв, не маємо ніяких статистик, тоді, коли саме така статистика — коли річ іде про гр.-кат. духовенство — може бути найдокладніше зложена на підставі щорічних шематизмів усіх трьох епархій.) Чимало застережень маємо теж щодо невирівняного правопису й мовних промахів. Але не зважаючи на це, „Річник“, як першу спробу заг. статистичного збірника, треба признати книжкою вдатною і корисною. Вона повинна найтись у руках кожного нашого інтелігента.

Інж. В. П-вич

Дописи.

ЛЬВІВ.

Свиточний концерт у Замарстинові з нагоди 15-ліття бою під Крутами. В неділю 29. січня ц. р. відбулося заходом Самоосв. Гуртка при чит. „Просвіти“ в Замарстинові свято-концерт з нагоди 15-ліття бою під Крутами. Свято відбулося з богатою програмою, при чому всі точки концерту відповідали потребі хвилі. Прегарне вступне слово виголосив організатор концерту п. С. Мотало. П-на С. Демцюхівна зі знаменитою дикцією виголосила дуже гарний змістом вірш О. Олеся „Ходімо плакати“. Також з почуттям і вмінням виконали деклямації: п. Ст. Сабара (вірш Янова „Крути“), а п-на Л. Батюківна вірш „Хвилина розпачу“ Л. Українки. Настрій свята підніс реферат п. Volод. Гука. Добре подіяло на публику і скрипкове сольо маленького 12-літнього хлопчини Ярослава Клапача, нагороджене рясними оплесками. Ефектовно випала теж інсценізація „Трьох ментів“ О. Олеся. Вершком і найкращою точкою концерту були хорові продукції „Просвітянського Хору“ під проводом п. В. Осташевського. Свято пройшло з повним успіхом і зробило на присутніх найкраще вражіння. Саля місцевої читальні давно вже не пам'ятала такого натовпу людей, що прийшли вшанувати героїв під Крут. Приємно підчеркнути, що замарстинівська молодь береться до праці з великим одушевленням і находить признання у старших громадян. Це й запорука, що Замарстинів (як і колись) стане в недовгому часі між першими передмістями нашого міста. А. К.

Хто не платить з часопи[illegible] підкопує [illegible] пресу.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Посади і уряд.

Є у світі посади і є уряди. Посади — платні, уряди — почесні.

— Він має посаду там і там.

Значить: він там і там працює і за те бере платню.

— Він займає уряд там і там.

Значить: він там і там урядує з патріотизму, чи з почуття своєї ґеніяльности і не бере за те ні сотика.

Тому людям, які мають якусь посаду — заздрять, людям, які займають уряд — кадять.

Про перших:

— Дивіть-дивіть, таки вкрутився. Мусить мати сильні плечі.

Про других:

— Це людина муравлиної праці, подивугідного почуття громадянського обовязку... Якби не він, що безкорисно... і т. д.

Назагал одно і друге правда, але не назагал недуже.

Посада...

Три подання, десять засідань, пятнадцять інтервенцій, два роки вижидання і врешті: двванадцять годин праці, сто золотих, без Пенсійного Інституту і Каси Хорих.

Почесний уряд...

Вибір „через аклямацію“, життепис у часописах, портрет на стіні установи і т. д.

Саме те „і т. д.“ дуже цікаве.

— Ви думаєте, він там директором за дурно?

— Перший раз чую, що за гроші. То це посада?!

— Ні, це уряд, але... залежить. Знаю про один випадок, напевно: дістав чотириста долярів хабаря.

— В такому разі витягніть це на Загальних Зборах.

— Доказів нема.

— То виберіть когось іншого.

— Кого? Скажіть, хто схоче працювати за [illegible]о!?

Зачароване коло. Почесний директор бере хабарі, на платного нема грошей, безплатним ніхто не хоче бути, тому треба терпіти того, хто дає собі якось раду.

Це все — очевидно — діється не у Львові (сохрань Господи!), ані не в Галичині, (хай Бог боронить!) а десь там, де дідько добраніч каже а вже добридень боїться.

В нас таке неможливе не тому, що нема таких установ, де люди моглиб брати хабарі, а тому, що людей таких нема. Хабар!... Це щось такого нечуваного, такого небувалого, що навіть саме слово не по українськи звучить і здається звідкись запозичене.

Хабар і українець? Мови нема!

Хіба би десь... хтось... колись...

Галактіон Чіпка.

РУДЕЧЧИНА.

Штунда у Ваньковичах. Тому два роки приїхав з Волині до Ванькович тут. селянин, який продав там свій ґрунт, а тут купив на парцеляції. Він на Волині перенявся штундою і почав її проповідати у Ваньковичах та за два роки найшов двацять кілька осіб, що до нього пристали. Штундисти відзначаються праведним життям і цим притягають до себе людей. Але вони відкидають усі Св. Тайни, не признають священиків і духовної єрархії, самі хрестять діти (старших будуть перехрещувати в літі), ховають померших, вінчають, навіть правлять якусь Службу Божу над хлібом і вином. З хат викидають образи і хрести, а визнають лиш авторитет своєї біблії. Моляться і так переймаються молитвою, що попадають в екстазу і при кінці „говорять ріжними язиками“ через св. Духа, кричать, але ніхто не розуміє, що вони говорять ні вони самі себе. Через ту штунду повстала у Ваньковичах сварня, ненависть між громадянами, навіть ворогування і бійка в хатах між членами одної родини. Мин. тижня померла у штундиста німи охрещена дитина. Батько хотів похоронити дитину на кат. цвинтарі, та люди не дали. Казали її хоронити на холеричнім цвинтарі, то знову двір не дав, бо то на його території, на старім (громадськім) окопі або давали інше місце на цвинтар та штундисти не хотіли. З того вивязалася авантура, бійка між громадою і штундою. Вже 4 дні дитина не похована, 150 людей ходить днем і нічю та не дають викопати гроба на цвинтарі. На інтервенцію жандармерії громада сказала, що не дасть католицького цвинтаря, хочби прийшло до найгіршого. Що з того вийде, не знати.

БУЧАЧЧИНА.

З життя філії „Сільського Господаря“ в Бучачі. Перед війною було в бучацькім повіті 13 Кружків Т-ва „Сільський Господар“ і філія цьогож Т-ва в Бучачі. По війні відновили свою діяльність тільки два Кружки. Філія в Бучачі вправді істнувала на папері, одначе ніякої діяльности не проявляла. Щойно вибраний на Заг. Зборах дня 25. XI. м. р. Виділ філії „Сільського Господаря“ в Бучачі рушив справу з мертвої дотепер точки. Філія заанґажувала інж.-агронома п. Савчука Федора, який на господарській нараді в дні 12. I. ц. р. виголосив господарсько-економічний реферат та запізнався з представниками повіту. Тепер інж. Савчук обїжджає враз з дир. П. С. К. Шипелявим С. Доокола[illegible] села, де вони виголошують відповідні реферати. Були в Зарваницях, Рукомиші, Медведівцях, Цвітовій, Трибухівцях і Пишківцях, зустрічаючи всюди зацікавлення, чого доказом масова участь селян на рефератах.

З відчитового руху. В неділю 15. I. ц. р. виголосив в „Українській Бесіді“ дир. П. С. К. в Бучачі інж. Шепарович Юрій відчит на тему „Ідея і правні підстави кооперації“. По відчиті вивязалася довга дискусія. Побажатиб, аби той відчит започаткував знову в місті цикль рефератів і відчитів, як то було попередніми роками.

День 22. січня в Бучачі. Заходом „Секції Молоді“ відсвяткували у нас день 22. січня сходинами в „Українській Бесіді“, на яких мгр. Данилів Т. виголосив реферат на тему „22. I. 1918—1919—1933“.

Є місце — нема людей. Брак праці, надмір людського матеріялу — це все правда, але не все і не всюди. От наприклад у Бучачі конечно придавсяб українець: бляхар, стрижій, фотограф. Чужинці заробляють грубі гроші, а своїх, хоч гинь, нема. Можеб наші безробітні фахівці постаралися у своїм власнім інтересі, заповнити ту прогалину нашого міста й повіту.

Загальні збори читалень. В пятницю 20. I. ц. р. відбулися загальні збори чит. „Просвіти“ в Медведівцях. Зацікавлення зборами велике. Учасників біля 200. По [illegible] абсолюторії уступаючому виділові вибрано новий виділ з о. Гооським як головою. Думка будови Народнього Дому, кинена і заздалегідь підготована [illegible] Малярським, найшла серед учасників зборів повне одобрення. Зараз на зборах декларували селяни більші навіть квоти на згадану ціль. Дотепер задекляровано 1.500 зол., з чого частину вже зложено готівкою. — Дня 22. I. ц. р. відбулися заг. збори чит. „Просвіти“ у Цвітовій пов. Бучач. Учасників біля 50. У звітовому році виділ читальні головну увагу звернув на сплачення довгів, затягнених підчас будови своєї домівки. Праця культ.-освітня розвивалася середньо. Головою нового виділу вибрали п. Тихого Прокопа. Новий виділ має утворити гурток самоосвітній і гуртки для неграмотних та подбати, щоби праця в тих гуртках була успішна. Делегатом філії на заг. зборах був дир. Винницький Сильвестер, член виділу філії.

Коляда „Рідній Школі“ в повіті. Підготовлена Кружком „Рідної Школи“ в Бучачі коляда дала середні успіхи. Відрадним явищем є те, що цьогорічна збірка мала більш масовий характер, як попередні. Це є доказом що рідношкільна ідея чимраз більше всякає в широкі маси.

СІНЯВЩИНА

З українського освітнього життя. В „Ділі“ вже був поміщений допис про те, що дня 27. грудня 1932 року святкувала Сінявщина незвичайно величаво просвітянське свято. Нині напишемо дещо про відносини, серед яких доводиться нашим громадянам вести освітню працю в цій частині нашої землі. Сінявщина складається із двацять кількох сіл, які в більшій части тяжать до Сіняви, осідку городського суду. Вона положена на окраїнах нашої етнографічної території і спирається одною стороною об Сян. Має вона села, в яких живе нашого населення поверх 75 проц., одначе є в ній також оселі, де вже переважає населення польське. Найгірше дається тут відчувати брак інтеліґенції, людей, які хотілиб працювати над відродженням народу. І це найважніша, болюча сторона Сінявщини. Поза кількома священиками дуже мало тут людей, які цікавились би громадськими справами. Є в Сінявщині читальні „Просвіти“, є позакладані кооперативи, одначе читальні „Просвіти“ з виімком деяких не проявляють майже ніякої діяльности, а кооперативи ледви-ледви дишуть. Одначе в самій масі народу можна відчути рішуче й гаряче бажання задержати свою національність та свій обряд. Старанням та за ініціятивою адвоката Северина Красноперa, який в Сіняві відкрив адвокатську канцелярію у вересні минулого року, відбулася з початку жовтня м. р. нарада у просвітянських справах. На тій нараді були свідоміші люди майже з цілої околиці Сіняви. Тодіж вирішили влаштувати свято „Просвіти“, опис якого читали ми вже в „Ділі“ ч. 16. Підготовкою того свята займався вибраний тоді комітет, якого головою був адв. Красноперa, що з тією метою обїхав кілька сіл (Тепли[illegible], Пискоровичі, Лежахів, Билева та ін.) На святі було понад 3.000 учасників, які з запертим віддихом слухали всіх промовців, зокрема запрошених послів: адв. д-ра Загайкевича і З. Пеленського. Взагалі треба піднести, що всі зібрані були просто одушевлені появою послів, які в той спосіб зазначили, що не рівнодушна їм доля сінявської землі. І щиро можна сказати, що тільки присутність наших послів надала святові „Просвіти“ величавий вигляд. Внаслідок уладження того свята розрухались трошки села, що видно по оживленій діяльности читалень. Величавий та імпонуючий хід свята переконав учасників, що і в нас, у тім забитім дошками куті, можна при праці та охоті довести до поважних успіхів. Навіть у селах, де досі читальні „Просвіти“ істнували тільки на папері, починається праця над собою, зокрема над молоддю. Побажатиб, аби та праця ведена була якнайінтенсивніше і пляново, бо [illegible] тоді видасть вона свої овочі.

Учасник.

СПОРТ.

ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО СТУДЕНТА.

В неділю 29. І. 1933 р. відбулися лещатарські змагання за мистецтво українського студента (ки) на рік 1933. Мистецтва обіймали біг на 14 км. для мущин і на 4 км. для жінок.

Поодинокі висліди в бігу по 14 км. такі: Перше місце і мистецтво українського студента здобув Сліпко В. 1:30:04. 2) Рак Роман 1:34:14. 3) Мартинович 1:38:34 4) Рак Ярослав 1:39:07. 5) Полотнюк. 6) Сенчина І. 7) Попель. 8) Шухевич Ю. 9) Макарушка. 10) Струк. 11) Павлюк. 12) Рибачек. 13) Маруняк. (Поза конкурсом Врецьона В. осягнув час ліпший від другого 1:31:39).

Біг на 4 км.: Перше місце й мистецтво української студентки здобула Дмоховська Дора 53:23. 2) Рогожа М. 1:00:30. 3) Свенціцька 1:01:15. 4) Кос М. 5) Шухевич І. 6) Федак Д.

Переможець цих змагань Сліпко в цьому році наревно не відступить нікому свого першого місця. Час його добрий, хоч другу половину траси перейшов на зломаній дошці. Загрожує йому зовсім поважно Врецьона В., котрий зовсім сміливо може сягнути по першенство. Велику несподіванку зробив Рак Роман, добуваючи друге місце, хоч їздить щойно другий рік. Тим закваліфікувався він до чільних українських лещатарів. Велику поправу форми виказав Мартинович і Рак Ярослав.

Пощастило і Дмоховській Д., котра справедливо здобула перше місце. Шанси інших змагунок були великі, майже рівнорядні, одначе одні милили трасу, інші ломили дошки і переходили трасу на одній дошці. Забракло цим разом на старті поважної кандидатки до першого місця Біленької Дори.

Окрема згадка належиться кепській організації. Невдачне розставлення провірних стійок причинилося до того, що багато змагунів змилило трасу. Траса бігу тяжка, сніжні умовини добрі.

Стартувало всіх 27 змагунів (ок). Біги покінчало 20

ВІДКРИТТЯ СОВГАНКИ Т-ВА „СОКІЛ" У СТРИЮ.

Спорт. секція Т-ва „Сокіл" у Стрию під головуванням п. Верхоли влаштувала совганку на площі „Руської Бурси". Посвячення совганки довершив у неділю 22. І. о. Височанський, який виголосив при цій нагоді також відповідну промову. Свято закінчила орхестра відіграванням нац. гимну.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

„ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ" — DELIVERANCE OF UKRAEENA". Ч. 1. Рік І. Зміст: Тар. Шевченко: Два вірші і Заповіт; Е. П. Гребінка: Три уривки віршів; Д. Дорошенко: Огляд історії України; І. Огієнко: Розвиток української літературної мови; Б. Лепкий: Тарас Шевченко (з портретом); В. Кубійович: Україна — держава двох частин світу. Журнал друкований по українськи і по англійськи. Редактором і видавцем є підполковник армії УНР С. Сидоренко. Появляється цей журнал у Варшаві.

„ОКО", освітньо-культурний орган Опілля (Рогатинщини й інших повітів). Рік І. Ч. 1. Рогатин, січень 1933.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр в приватних оборотах зол. 8.92.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.15, 124.46, 123.84, Голяндія 353, 359.90, 358.10, Льондон 30.35, 30.50, 30.20, Ню Йорк чеки 8.92,4, 8.94.4, 8.90.4, Ню Йорк кабель 8.92.8, 8.94.8, 8.90.8, Париж 34.85, 34.94, 34.76, Швайцарія 172.60, 173.03, 172.17, Берлін 212.20, 212.15.

Акції.

Банк Польський 81.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко стація надання, паритет 200 км. Ціни ринкові: пшениця двірська 28.50—29.00, пшениця зб. 25.25—25.75, жито одноціле 15.00—15.25, жито збірне 13.00—13.25, ячмінь двірський одноцілий 12.50—13.00, ячмінь на мливо 11.50—12.00, овес гал. 14.75—15.25, овес замоклий 11.75—12.25, кукурудза краєва 12.50—13.00, бараболі пром. 3.00—3.26, фасоля біла 13.00—17.00 з мішк., фасоля колірова 14.00—15.00 з мішком, фасоля краєва 17.50—18.50 з мішком, горох пів-Вікторія 19.00—21.00, горох полевий 13.00—15.00, бобик 10.50—11.00, вика чорна 10.50—11.00, вика сіра 8.00—8.50, сіно солодке прасов. 6.50—7.50, солома прас. 4.50—5.00, гречка 11.50—12.00, льон 37.00—39.00, лубін синій 8.75—9.25, рілак самоцвіт 40.00—42.00, висівки житні 6.75—7.00, висівки пшеничні 7.00—7.25, гречані крупи 50 проц. пол. 24.00—26.00, ... но —.— —.— просо краєве 13.50—14.00, макухи льняні 17.00—18.00, конюшина червона звич. 85.00—90.00, ... синій 117.00—127.00, мак сивий 110.00—115.00. Льоко Львів: пшениця двірська 28.25—28.75, пшениця збірна 26.50—27.00, жито одноціле нове 16.50—16.75, жито збірне 15.50—15.75, ячмінь на мливо новий 12.50—13.00, ... збірний новий 11.75—12.00, мука пшен. люкс. 54.00—55, мука пшен. 65 проц. 46.00—47.00, мука житня тип ураз. 29.00—29.50, висівки житні 7.50—7.75, висівки пшеничні 8.25—8.50, ячмінні крупи грубші 24.00—25.00, пшоно ч. 1 30.00—31.00, пенцак ч. 10 23.00—24.75, сіно солодке прас. 7.50—8.50.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 2. II. 1933 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·00 зол., копу яєць 5·40 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 3. II. год. 7.30 веч. „Розбійники" (Абон. 7).

Субота, 4. II. год. 7.30 веч. „Розбійники" (Абон. 7).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 3. II. год. 7.30 веч. „Джім і Джіл" (Ціни найнижчі. Абон. 5).

Субота, 4. II. год. 7.30 веч. „Джім і Джіл" (Ціни найнижчі. Абон. 5).

Кіна.

АДРІЯ: „Парада кохання".
АПОЛЬО: „Чар її очей" (Дж. Гейнор).
АТЛЯНТІК: „Безприютні".
КАСІНО: „Чемп" (із Волесом Бері).
КОЛІСЕЙ: „Ніч у Шікаго", ревія „Арабські авантюри".
КОПЕРНИК: „Распутін" (Конр. Файт).
МАРУСЕНЬКА: „Распутін" Конрад Файт).
МІРАЖ: „Москва без маски".
ОАЗА: „Голос молодости" та ревія.
ПАЛЯС: „10 проц. для мене".
ПАН: „Ц. к. команда сердець".
ПАСАЖ: „На піднебесному шляху" та додатки.
ПРОМІНЬ: „Ц. к. фельдмаршал" (Вл. Буріян).
СТИЛЕВЕ: „Веселий поручник" і ревія „Веселий свершок".
УТІХА: „Капітан Гвелен" і ревія
ХИМЕРА: „Геґенна жінки".

Закордонне радіо.

Пятниця, 3. лютого 1933.

Братислава (279.3) 18.25 Спів, 19.20 Музика, **Міляно** (331,4) 21.00 Концерт, **Брно** (341,7) Фортепянові сонатіни, **Штутгарт** (360.6) 19.00 Концерт, **Берлін** (419) 20.15 „Дер Келеґман" оп. Целера, **Рим** (441,2) 16.00 Спів. Вацке (барітон), **Беромінстер** (459,4) 19.45 „Ді Лебенсліхтер" оп. Перо, 21.00 „Дас гайсе Айзен" оп. Верді, **Лянґенберґ** (459,4) 20.15 Циган. скрипка, **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 20.05 Симф. концерт, **Мінхен** (532.9) 19.35 „Трубадур" оп. Вердія, **Будапешт** (550,5) 18.20 Солісти, 19.45 „Карамба" оп. Мунеза Сека й Переза Фернандеза, **Харків** (937,5) 10.30, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15, 24.00 Звуковики, 16.30 Авдиція.

Субота, 4. лютого 1933.

Барі (269,4) 20.40 Опера, **Братислава** (279,3) 16.10 Концерт, 21.00 „Кохання під ліхтарнею" оп. Офенбаха, **Штрасбурґ** (345,2) 14.05, 18.00 Концерт, 20.55 „Іродіяда" оп. Масенета, **Лайпціґ** (389,6) 19.30 Фортепян. **Білгород** (429,7) 16.00 Нар. пісні, 20.10 „Раншня зірка" оп. Біницького, **Лянґенберґ** (472,4) 20.00 Вес. вечір, **Відень** (518,1) 11.30 Капеля, 15.15 Соната на обой і фортепян, 19.30 Альбанські пісні та танці, 20.00 „Сирена" оп. Лео Фаля, **Мінхен** (532,9) 14.25 Пісні, рецитації, 16.10 Цитра, 20.00 Вес. вечір, **Будапешт** (550,5) 17.30 Ґріґові твори, 19.15 Циг. орхестра, **Харків** (937,5) 10.30 Звуковики, 13.15 Солісти, 17.40, 18.40 Концерт, 24.00 Танк. музика, **Осльо** (1083) 20.00 „Директор театру" ком. оп. Моцарта, 22.15 Пісні й ревія, **Давентрі** (1554,4) 15.50 Меч раґбі „Валія — Шотляндія", **Кеніґсвустергавзен** (1634,9) 19.35 „Діточі літа Христа" орат. Баха.

Львівське радіо.

Пятниця, 3. лютого 1933.

11.40 Огляд преси, 11.50, 12.30 Метеорольоґ. комунікат, 11.58 Час, 12.10 Грамофон, 12.35 Концерт, 15.10 Експорт. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.36 Відчит, 15.50 Грамофон, Сільва рерум, 16.40 „Враження з Англії", 17.00 Орхестра, 18.00 Легка музика, 18.50 Лещатарський комунікат, 19.00 Про Шіллерових „Розбійників", 19.15 Всячина, 19.30 „Це все вже було" фейл., 19.45, 22.45 Прес. рад. денник, 20.00 Муз. балачка, 20.15 Симф. концерт, 22.40 Спортові вістки, 22.55 Комунікати, 23.00 Ретрансмісії із закордону.

Субота, 4. лютого 1933.

11.40 Огляд преси, 11.50, 13.10 Метеорольоґ. комунікат, 11.58 Час, 12.10 Грамофон, 13.15 Шк. поранок, 15.10 Експорт. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.35 Для дітей: „Кінярі", „Останній листок", 16.00 Для хорих, концерт, Сільва рерум, 18.05 Легка музика, Спів, 19.00 „Не шадімо на ґазеті", 19.15 Всячина, 19.30 На овиді, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Танк. музика, 21.00 Спортові вістки, 21.10 Легка музика, 22.05 Шопенові твори, 22.40 Фейлетон, 22.55 Комунікати, 23.00 Легкі й танк. твори (мандоліністи), Легка музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Вечорниці Української Захоронки в Тернополі відбудуться 4. лютого ц. р. Оповістка про відкликання вечорниць в 24. числі „Діла" з 3. лютого появилася лише наслідком містифікації надісланої до Адміністрації „Діла".

На Рідну Школу зложили в золотих Вп.: Т-во „Боян" у Снятині 15 замісць квітів на домовину бл. п. Петра Бурачка, б. члена Контр. Комісії; Мосевичева Люба, Торунь 28.50, зібраних у грудні; Т-во „Взаїмна Поміч Українського Учительства — відділ Теребовля 247 зол. в році 1932; робітниці й робітники ткацько-килимкарської робітні кооп. „Гуцульщина" в Косові 10 з нагоди зміни п. Михайла Горбового; Михайло Гринина, Хойніце 30 замісць повідомлень про своє вінчання; інж. Фрайнд, Львів 5 як неприйнятий гонорар п. д-ром Стахурським; Миссаки, Пикуличі 5 замісць святочних побажань.